

ABSTRACT

The Muslims constitute the most significant religious minority in India. The Muslim-Minority Discourse (MMD), entailing the articulation between the logics of “Muslim” as a religio-cultural category and “minority” as a statist-juridical category, has historically advanced the notion of a monolithic and subaltern Muslim community with unified interests. The monolithization of Indian Muslims has severe epistemological consequences for a range of repressed internal differences and is chiefly instrumental in reproducing what has been referred to as the “majority-minority syndrome.”

However, since the 1990s, the lower caste (LC) Muslims, constituting about eighty-five percent of the Indian Muslim population, a *majority* within a *minority*, have deconstructed the MMD as an instrument of high caste Ashraf-Muslim hegemony. The enactment of the Pasmanda identity and the formation of All India Pasmanda Muslim Mahaz by LC Muslims in 1998 inaugurated radical social negativity in the Muslim-Minority space. The Pasmanda-Muslims that may be characterized as an “internal other,” “minorities within minorities,” or “internal minorities” have contested the entrenched MMD by constituting a “subaltern counterpublic.” The Pasmanda-Muslim Counterpublic (PMC) has challenged the political-juridical myths of a unified community and revealed the play of caste-based privilege and subordination within.

This work advances a discourse-theoretical account of the PMC and locates it in the broader theoretical concerns around pluralism and democracy. In terms of methodology, the “post-foundational discourse analysis” developed by Ernesto Laclau and Chantal Mouffe guides this qualitative case study. The study explored the most relevant theoretical debates and perspectives to comprehend the relationality between pluralism, democracy, and internal minorities. It then charted the evolution of the Muslim-Minority discourse in India and traced the conditions of possibility for the emergence of caste-based contestations. Finally, it mapped and analysed the vital ideological elements and resignification strategies advanced by the PMC in the domains of a) identity, solidarity, and reform; b) security and persistence of communal violence; c) equity and empowerment (the claims for recognition, representation, and redistribution).

The study demonstrates that the “minority” category invisibilizes more than it reveals, as far as modes of misrecognition and exclusion are concerned. The emerging constellations of critique and anomalies have increasingly questioned the tenability of the minority concept and the majority-minority framework in accommodating new subaltern expressions that ground themselves in far more complex and intermeshed negotiations between difference (recognition) and inequality (redistribution). From the vantage point of the PMC, this work posits that the nature of these new critiques signals a paradigm shift concerning the field of “minority studies” and maybe tentatively captured by the term “post-minority.”

SAMENVATTING

Moslims vormen de belangrijkste religieuze minderheid in India. Het Moslim-Minderheden Discours (MMD), waarin de logica van de "moslim" als religieus-culturele categorie en "minderheid" als statische-juridische categorie, historisch verbonden zijn, heeft de notie van één monolithische en subalterne moslimgemeenschap met gezamenlijke belangen gepositioneerd in het Indiase debat. Deze monolithisering van de Indiase moslimgemeenschap heeft verstrekkende epistemologische consequenties ten aanzien van een reeks aan onderdrukte interne verschillen binnen de moslimgemeenschap en blijkt vooral instrumenteel in het reproduceren van wat het "meerderheids-minderheidssyndroom" wordt genoemd.

Echter, sinds de jaren negentig van de twintigste eeuw hebben moslims die tot de lagere kaste (LC) behoren – en samen ongeveer vijftientig procent van de Indiase moslimbevolking en daarmee een *meerderheid* binnen een *minderheid* vormen – het MMD gedeconstrueerd als een instrument in dienst van de Ashraf (hogere kaste) moslim-hegemonie. De bekrachtiging van een Pasmanda-identiteit en de vorming van de All India Pasmanda Muslim Mahaz beweging door LC-moslims in 1998, introduceerden een radicale sociale negativiteit in de moslim-minderhedenruimte. De Pasmanda-moslims, die gekarakteriseerd kunnen worden als "interne ander", "minderheden binnen minderheden" of "interne minderheden", hebben de in India diep gewortelde MMD aangevochten door een "subaltern, tegenpubliek" te vormen. Het Pasmanda-Moslim Tegenpubliek (PMT) heeft de politiek-juridische mythes rondom het bestaan van één verenigde Indiase moslimgemeenschap aan de kaak gesteld en het spel van op kaste-gebaseerde privileges en ondergeschiktheid binnen de moslimgemeenschap geproblematiseerd.

Dit onderzoek ontwikkelt discours-theoretische kennis over het PMT en plaatst de discussie hierover in een breder theoretisch debat rondom pluralisme en democratie. Wat de onderzoeksmethodologie betreft, vormt de door Ernesto Laclau en Chantal Mouffe ontwikkelde "post-foundational discourse analysis" de leidraad voor een kwalitatieve casestudy. Het onderzoek analyseert de meest relevante theoretische debatten en perspectieven om de relatie tussen pluralisme, democratie en interne minderheden beter te begrijpen. Vervolgens wordt de ontwikkeling van het MMD in India in kaart gebracht en worden de condities getraceerd waaronder de op kaste gebaseerde geschillen konden ontstaan. Tenslotte worden de vitale ideologische dimensies geanalyseerd alsmede de strategieën die door de PMT gehanteerd zijn om nieuwe betekenis te geven aan domeinen van a) identiteit, solidariteit en hervorming; b) veiligheid en het voortduren van geweld tussen gemeenschappen; c) gelijkwaardigheid en 'empowerment' (de eisen ten aanzien van erkenning, vertegenwoordiging en herverdeling).

Het onderzoek laat zien dat de categorie "minderheid" meer onzichtbaar maakt dan ze aan het licht brengt, voor zover het vormen van miskenning en uitsluiting betreft. Opkomende constellaties van kritiek en anomalieën trekken de houdbaarheid van het minderheidsbegrip en van het meerderheids-minderheidskader in twijfel. Ze maken plaats voor nieuwe subalterne concepten die gebaseerd zijn op veel complexere en meer verstrengelde noties van verschil (erkenning) en ongelijkheid (herverdeling).

Vanuit het gezichtspunt van de PMC stelt deze studie dat de aard van deze nieuwe kritieken een paradigmaverschuiving inhoudt op het gebied van "minderheidsstudies" en misschien voorzichtig kan worden gevat onder de term "post-minderheid".